

În lucerna verii mele

Emaanastasia

În lucerna verii mele

Așteptam să-nceapă toamna în lucerna verii mele
Și pe brazdele uscate să arunc un braț de stele,
Dar deodată-a venit noaptea să se-nghesuie-n pridvor
Și focul l-am pus în dânsa, din nestăvilitul dor.

Dor de soră și de frate, dor de apa din izvoare,
Dor de florile grădinii și de păsări călătoare,
Dor de mama, dor de tata și de-a mea copilărie,
Când coseam lucerna verii, cu buncii pe câmpie.

Dor de dragostea fierbinte, dulce și vindecătoare,
Dor de vocea lui calină, cântec sfânt în zi cu soare,
Dor de vorbele rostite, în acel banal firesc
Când ardea de dragul meu, și-mi spunea, eu te iubesc!...

Dorul meu pe jumătate se stinsese printre vise
Într-un picur de lumină în altar de gânduri scrise,
Dar cealaltă a-nflorit, încă, de-astă primăvară
Și-a crescut deasă ca pirul, mirosind a flori de vară.

A împrăștiat mireasma în biserica din sânge
Și vin îngeri la icoane lângă crucea care plânge,
Drumul lor e pe sfârșite, vara fierbe ca o lavă,
Clocotind în suflet dorul, lângă inima gângavă.